

## **Förlorad - inte bortglömd**

I Lukas 15 berättar Jesus tre liknelser. De handlar alla om en brusten samhörighet.

Den första berättar om ett bortsprunget får. Det oskäligen djuret kan nog lockas på avvägar - gräset ser grönare ut på andra sidan - men när det upptäcker sin vilshenhet och har trasslat in sig i törnesnåret, vad annat kan det göra än att bäa översiggivet? Flocken har dragit vidare och herden syns inte längre till.

*Hur många är inte de som gått vilse i livet och inte har en aning om var de ska söka efter sin djupaste lycka och eviga tillhörighet.*

Därnäst kommer liknelsen om den borttappade penningen. I kvinnans ägo fanns tio silvermynt, värt runt 2 000 kronor styck . Kanske var de hennes hemgift - kärleksgåvan från far och mor som ska räcka till försörjningen om något händer därutån för barndomshemmet. Ett har förkommit. När? Hur? Utan röst och utan hopp ligger det där i mörkret och svartnar alltmer av oxidering. Lika hjälplöst som farao efter att för fjärde gången ha förhärdat sitt hjärta mot Guds befallning att släppa Hans folk. Nu sänker sig natten, nådatiden är förbi, endast tomheten och plågorna återstår.

*Hur många är inte vi som gång efter annan hört Herrens kallelse, men svarat ”Ja, men inte än, i morgon kanske” tills rösten tystnat och hjärtat kallnat.*

Den tredje episoden Jesus ger oss handlar om den förlorade sonen. Ja, nog beter han sig skamligt, men han är dock en människa. Alltså en som kan ta sitt öde i egna händer och komma till besinning. Han kan själv stå upp, han vet var hemmet är även om han inte vågar tro på att mötas av kärleken från förr.

Men Fadern har inte glömt sitt barn, sin peng eller sitt får. För sonen ställer han till med fest. Ett kalas som vida överstiger det pojken fick i främlingsland. Sonen - inte hans pengar - är här i centrum.

Kvinnan tar fram kvasten och sopar bort all lättjans och försagdhetens spindelväv. Hon tänder åter upp evangeliets ljusa förkunnelse. Och hon hittar!

Herden ger sig ut i den ofruktbara öknen. Han ger sig inte förrän han kan bära det darrande förskrämda lammet nära sitt hjärta och lugna det.

Änglarna gläder sig, fåren välkomnar sin frände, grannkvinnorna hör lovsången och du; vad gör du om inte knäpper dina händer och i förtröstan ber: Fader vår, tillkomme Ditt rike!